

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

længst er holdt op med at lytte, så jeg skal derfor kun endnu en gang sige til regeringen: I duer ikke mere, I trænger til en pause med hensyn til indflydelse. Gør jer selv, men først og fremmest landet den tjeneste at træde tilbage, hellere i dag end i morgen.

Når man har erkendt, at socialdemokratiet ikke længere duer, bliver spørgsmålet: kan der overhovedet skabes et bæredygtigt flertal uden socialdemokratiet, og vil et sådant flertal kunne blive enigt om noget som helst konstruktivt? Hr. Risgaard Knudsen bruger næsten hele sin flittige læserbrevskribentvirksomhed på dette emne, og han bliver hver gang enig med sig selv om, at et sådant flertal ikke kan skabes, men at der kun kan etableres negative flertal, og som følge heraf konkluderer han som regel, at socialdemokratiet er den eneste realistiske regeringsmulighed. Man hører også ofte den påstand, at op til en overenskomstsituation er det bedst at have en socialdemokratisk regering. Må jeg vedrørende denne påstand minde om, at vi i 1969 og i 1971 klarede to overenskomstsituationer uden konflikter eller lovindgreb, og vel at mærke var det under en VKR-regering, og at vi i 1973 og 1975, i begge tilfælde under en regering Anker Jørgensen, måtte igennem en konflikt og i 1975 et lovindgreb.

Ansvar for, at der igennem de sidste snart 2 år ikke har kunnet føres politik uden om socialdemokratiet, hviler næsten ene og alene på partiet venstre. Venstre har på en næsten arrogant måde skubbet småpartierne væk fra sig. Da man havde regeringsmagten, kunne man forholdsvis nemt og smertefrit give store indrømmelser til socialdemokratiet, hvorimod småpartierne stort set højst kunne opnå at få lov til at stemme for venstres forslag og de indrømmelser, man i forvejen havde givet til socialdemokratiet. Da man var på nippet til at danne VCQM-regeringen i februar 1975, gentog det samme sig. Fremskridtspartiet blev igen behandlet uanstændigt, atter en gang kunne vi allernådigst få lov til at stemme for venstres forslag uden at få noget som helst til gengæld.

Da hr. Ninn-Hansen i august 1975 startede debatten om borgerligt samarbejde, gentog det samme sig. Venstre udtalte, at partierne allernådigst kunne opnå audiens hos venstre og enkeltvis gøre rede for, hvad de mente om venstres forslag. Det er nu engang ikke gavnligt

for et eventuelt samarbejde, at man igennem sin attitude nærmest giver udtryk for, at de andre partier er en slags sekundpartier.

Venstre bærer ligeledes ansvaret for, at vi ikke i sidste samling fik brudt Danmarks radios monopol, at vi ikke fik gjort journalistuddannelsen mere fornuftig, at vi ikke fik lempet kapitalvindingsskatten, at elforsyningen socialiseredes og en lang række andre ting.

Da der i øjeblikket ikke kan føres politik uden om både socialdemokratiet og venstre, og da det for landet efterhånden er blevet tæskende nødvendigt, som det hedder, at stoppe socialdemokratiets restriktions- og skatteplyndringspolitik, må befolkningen have et klart svar. Vil venstre fortsat være den afgørende hindring for, at der kan føres politik uden om socialdemokratiet? Vil venstre positivt, positivt, gå ind i et samarbejde med andre partier, der tilsammen udgør et flertal i dette ting, om en politik, der effektivt stopper de socialdemokratiske skatte- og omkostningsstigninger? Venstres svar på disse spørgsmål vil afgøre, om hr. Risgaard Knudsen har ret i sine konklusioner, eller om der virkelig findes en spinkel mulighed for, at der kan skabes fornuftige og holdbare løsninger på dette lands alvorlige, ja, efterhånden kaosagtige økonomiske problemer.

Hr. Erling Olsen gav udtryk for, at finanslovsforslaget havde fundet en rimelig balance mellem hensynet til beskæftigelsen og hensynet til betalingsbalancen. Når man ser på de tal, som regeringen selv regner med, er det svært at få øje på balancen. Regeringen regner som bekendt med et statsunderskud på 16,6 mia kr. Man regner med 145.000 arbejdsløse, man regner med et underskud på betalingsbalancen på 8,5 mia kr. Jeg kan altså ikke se balancen.

Nå, men nu skal man måske ikke tage det så højtideligt, for regeringens skøn er jo ofte mere vildledende, end de er vejledende. Man har efterhånden adskillige gange skønnet fuldstændig overoptimistisk. Således blev statsunderskuddet sidste år et anseligt antal milliarder større end beregnet. Betalingsbalanceunderskuddet i år bliver omkring 250 pct. større end forventet, og derfor vil Danmark desværre nemt kunne komme til at stå med nogle økonomiske problemer, der vil kunne sætte vores handlefrihed på spil.

Hvis det ulykkelige skulle ske, at dette finanslovsforslag bliver vedtaget nogenlunde uændret, vil det betyde, at man hermed skubber Danmark et godt stykke længere ned i ufø-